Vremea Vânturilor

– Dragi holospectatori, sunt Hoor Bois şi, împreună cu colega mea Licia Lentz, am onoarea să vă prezint prima ediţie a primului buletin eologic din acest deceniu. în numele Uniunii Eologilor, începem prin a vă garanta că toate informaţiile pe care vi le vom aduce la cunoştinţă sunt extrem de precise; ca de obicei, marja de eroare în ceea ce priveşte traseele vânturilor-transformatoare nu depăşeşte un kilometru. Şi, tot ca de obicei, pe hologlobul nostru traseul Longavitului este cel albastru - cifrele portocalii reprezentând perioada în care acesta va mătura zona respectivă, iar traseul Brevavitului este cel roşu, perioadele fiind evidenţiate cu verde. Longavitul se va forma, ca aproape întotdeauna, în Canionul Ursului Rozător, în data de...

„Adică peste numai cinci zile!", înjură Ferl Kaalarîn gând - ce altceva poţi face când ai paisprezece ani, auzi buletinul eologic şi realizezi că ţi-au mai rămas doar cinci zile în care să te hotărăşti, în care să alegi cum şi cât vei mai trăi, cum îţi va fi viaţa?

Renunţă să mai asculte - oricum totul urma să fie repetat şi răsrepetat - şi, oftând, se lăsă captivat de contemplarea celor doi reprezentanţi ai eologilor.

Hoor Bois era un longeviv ghebos şi şui - braţul stâng, prea lung, i se bălăbănea dizgraţios, palma lovindu-i genunchiul la fiecare dintre paşii cu care holograma lui părea să măsoare încăperea. Era pe atât de hidos pe cât de fermecătoare era Licia Lentz, o efemeră zveltă, a cărei vârstă era imposibil de citit pe chipul de păpuşă. Ar fi putut avea doar şaisprezece ani - vârsta la care cei ca ea se aruncau cu frenezie în braţele unei vieţi pline de delicii. Sau poate împlinise deja cincizeci, poate era deja pe buza prăpăstiei în care o aştepta, cu braţe încă şi mai larg deschise, o moarte nerăbdătoare...

„Şi longevivul e la fel de fără vârstă", gândi Ferl, indispus, „numai că pocitania poate avea de la paisprezece ani până la şase-şapte sute..."

înjură din nou, cu obidă, exact cu o secundă înainte ca atenţia să-i fie atrasă de sonoritatea familiară a numelui megalopolisului în care locuia.

– ... Kumardul, spunea Licia Lentz, va fi una din zonele-malefice, aflate deopotrivă sub influenţa ambelor vânturi-

transformatoare. Deci, părăsiţi Kumardul! E rugămintea pe care v-o adresăm tuturor, cu excepţia neafectaţilor - băştinaşi sau extramludarieni - şi a sinucigaşilor, preciză superba efemeră, articulând desluşit fiecare silabă.

„Una ca ea nu se dăruieşte unui longeviv", aprecie Ferl, cu privirea lipită de buzele ei perfecte, care se mişcau cu încetineală studiată, senzuală. „Nu unui puşti de paiş'pe ani... Nici unuia de şaiş'pe-şaptiş'pe, sluţit deja de cine ştie ce diformitate... De ce se dezlănţuie vânturile abia la un an după ce organismul meu a ajuns la vârsta influenţabilităţii?"

– Iar extramludarienii bănuiţi a fi influenţabili, adică, stimaţi turişti, toţi cei având între zece şi douăzeci de ani, sunt sfătuiţi să părăsească imediat planeta sau să-şi caute adăpost într-o zonă-neatinsă, ocolită de ambele vânturi-transformatoare, preluă ştafeta longevivul Hoor. Cu riscul de a vă plictisi, ţinem să precizăm încă o dată că cel afectat de un vânt-transformator devine dependent de acesta, şi nu e cel mai simplu lucru din lume să stai în bătaia lui măcar o data la zece ani când locuieşti pe o planetă situată în cine ştie ce alt sector al galaxiei! Cât despre acordarea cetăţeniei planetare - stimaţi turişti, nu e un secret că Mludar e suprapopulată şi că aşa ceva nu se întâmplă decât în cazuri excepţionale!

„Dar orice mludarian poate emigra", cugetă Ferl. „însă..."

De ce să emigreze mludarienii? Longevivii şi efemerii arfi trebuit să fie nebuni ca să părăsească planeta vânturilor-transformatoare, purtătoare de viruşi care menţineau longevitatea sau tinereţea. Iar puţinii neafectaţi nu arfi dus-o nicăieri atât de bine ca pe Mludar, unde coplanetarii lor apreciau întotdeauna - şi supraapreciau adesea - faptul că erau singurii care se puteau afla oriunde, inclusivîn zonele-malefice, în răstimpurile vântoase.

Poate doar câţiva puştani dezorientaţi, ca Ferl, arfi preferat să se refugieze într-o lume în care adolescenţii nu trebuiau să-şi aleagă soarta - refugiu pentru care, fireşte, erau necesari banii şi consimţământul părinţilor.

în familia Kaalar, banii nu erau o problemă. Părinţii lui Ferl, neafectaţii Ruld şi Darrisha, îi aveau din belşug. Dar consimţământul lor, pe care Ferl nici măcar nu era sigur

că dorea să-l ceară...

Ştia că tatăl său, un bărbat aparent tânăr şi robust,

avusese deja un al doilea infarct şi se căia amarnic că, la vârsta influenţabilităţii, în loc să stea în calea Longavitului, făcuse pe dracu-n patru ca să ajungă într-o zonă-neatinsă. Regretele lui erau însă întrecute de cele ale Darrishei. Când oglinda îi reflecta talia îngroşată, coapsele dizgraţioase, talpa gâştei care prinsese să i se răsfire sub ochi şi primele fire albe din părul nu atât de bogat ca altădată, cândva foarte frumoasa doamnă Kaalar aproape plângea de ciudă fiindcă perioada ei de influenţabilitate se încadrase, cu o extrem de rarîntâlnită precizie, între două răstimpuri vântoase, lipsind-o astfel de norocul de a putea sorbi, la momentul oportun, suflul dătător de tinereţe prelungită al Brevavitului...

Nu, Darrisha n-arfi consimţit în ruptul capului ca unul din copii ei să-i dea cu piciorul şansei pe care ei soarta i-o refuzase - aşa cum Ruld n-ar fi fost de acord ca fiul său să-i repete fatala greşeală din tinereţe.

în plus, Ferl nu se îndoia că Ruld îi încărcase datele de identificare în memoratoarele portabile ale tuturor colegilor săi, coordonatorii neafectaţi care supravegheau extrem de puţinele şi de îngustele zone-neatinse, permiţând mai întâi - şi uneori exclusiv - accesul adolescenţilor extramludarieni.

„Poate că nici nu trebuie să fug de vânturi, poate că ar fi cea mai mare prostie", oftă din nou Ferl, amintindu-şi cum i se confesare Ruld mai deunăzi, parcă presimţind că vremea vânturilor era foarte aproape.

– Am fost un idiot. Ăsta e adevărul! Am preferat soarta unui muritor de rând, când puteam avea fie o tinereţe de cincizeci de ani şi o moarte rapidă, fie o viaţă de şase-şapte sute de ani şi o moarte care să mă cuprindă pe nesimţite... Şi la amândouă s-arfi adăugat imunitatea - aş fi avut o sănătate de fier!

– Dar longevitatea înseamnă hidoşenie, longevivii sunt diformi şi zbârciţi, obiectase Ferl. Viaţa lor e o bătrâneţe de şase-şapte secole!

– Aiurea! râsese Ruld. Aparenţele înşeală, în realitate sunt mult mai viguroşi decât mine. Uită-te la bunică-ta Ushrena. A născut-o pe maică-ta la patru sute de ani - şi acum e iar borţoasă! Cât despre hidoşenie - e un preţ mic pentru o viaţă atât de lungă!

„O cale mai lungă până la moarte", cugetă Ferl, şi revăzu

ochii unui stră-stră-stră-stră-străbunic din care viaţa pierea încet, ca o băltoacă evaporată de soare, îi reauzi ultimele şoapte:

– Şase sute şaptezeci şi şapte de ani nu înseamnă chiar atât de mult cum am crezut, copii... Şi dac-aţi şti ce băiat frumos eram odată...

Totuşi, fusese o moarte blândă, o moarte... demnă... Cu totul altfel decât a mătuşii Enora...

Ferl se chirci, retrăind groaza din dimineaţa aceea... Chemaţi de urletele Enorei - ale superbei efemere Enora - năvăliseră cu toţii în dormitorul ei şi o găsiseră mozolindu-şi cu disperare chipul pe care ridurile adânci ivite peste noapte i-l făcuseră de nerecunoscut şi privindu-şi, pierită, când părul rămas pe pernă, când dinţii scuipaţi în poală...

– Eu am ales, Ferl! Ce dacă o să mor ca Enora?

Surprins de vocea care părea să răspundă propriilor lui gânduri, Ferl ţâşni din fotoliul în care stătea, abia reţinându-şi un strigăt. Apoi, recunoscând-o pe Milora, sora sa mai mare, care tocmai dăduse buzna în cameră, se reaşeză încet, pironind-o cu ochi invidioşi.

Ea se răsuci, plină de graţie - şi plină de sine. Avea şaisprezece ani şi abia devenise Miss Nultar - iar Nultarul era cel mai mare şi cel mai important sector al megalopolisului.

– Crezi că merită să pierd asta? El ridică din umeri.

– Enora a fost tânără şi foarte frumoasă - dar nu atât de frumoasă ca mine! - timp de cincizeci şi trei de ani, şi nu şi-a regretat alegerea decât în cele două ore de hidoşenie şi de decrepitudine dinaintea morţii. Nu e un preţ prea mare! Nu vreau să-mi aduc efemeri în pat contra cost, ca bunica Ushrena!

– Bunica are oricum prea mulţi bani, ripostă Ferl. Şi şi-i merită. îţi dai seama, dacă ea şi gaşca ei de longevivi ar reuşi...

Da, bunica Ushrena avea pentru ce trăi, longevitatea era şansa ei, şansa de a-şi vedea, poate, succesul cu ochii... Succesul îmbinării efectelor Longavitului cu ale Brevavitului, succesul încercării de a le dărui mludarienilor tinereţea fără bătrâneţe şi o foarte lungă viaţă înaintea unei morţi blânde... Ambele în acelaşi pachet legat cu o fundă mare, roşie, un roşu viu - ca speranţa, cutremurător - ca dragostea de viaţă, strălucitor şi fastuos - ca triumful...

– Bunica aleargă după o utopie, se strâmbă Milora, cu

superioritate. Vânare de vânt -

e o vorbă dintr-o carte străveche, şi se potriveşte de minune. E exact ocupaţia şlehtei ei de visători...

„Oare?" se întrebă Ferl. Să fi fost doar o himeră scopul pentru care mureau înainte de vreme cobaii, oameni cu toţii, unii, extrem de puţini, voluntari - longevivi sătuli de propria lor hidoşenie sau efemeri pentru care al cincizecilea an al vieţii era prea aproape, alţii condamnaţi - sclavi cumpăraţi din temutul Imperiu, care, din fericire, se afla atât de departe...

– Eu cred că, începu, cam cu jumătate de gură...

– Prostii! îl repezi Milora. Ml'darii trăiesc aici de milenii şi ne-au dat de înţeles cât se poate de clar cum stau lucrurile: nu eşti neafectat şi rămâi într-o zonă malefică, mori sigur - după o agonie lungă, cumplită. Şi tot asta păţeşti dacă eşti longeviv şi nu fugi de Brevavit, sau dacă eşti efemerşi nu fugi de Longavit. Doar ml'darii au experimentat toate variantele, vrând-nevrând, pe pielea - pardon, scoarţa - lor, şi nu de ieri, de alaltăieri, ci de când Mludarul...

Ferl ridică din nou din umeri. Ştia şi el că, în afară de oameni, ml'darii erau singura specie afectată de vânturile-transformatoare. Ei, copacii telepaţi, erau foştii stăpâni ai planetei. Şi îi întâmpinaseră pe primii colonişti cu gânduri bune şi cu sfaturi. Pentru ei proprietatea şi ostilitatea erau noţiuni lipsite de sens şi, fatalişti fiind, socotiseră că „animalele cugetătoare" năvăliseră în lumea lor pur şi simplu pentru că aşa era scris să fie - după cum, pentru o mlădiţă, era scris fie s-o ocolească vânturile, spre a deveni doar un ml'dar banal, neafectat, fie să se abată peste ea Longavitul, spre a o transforma în k'mard, un copac gros, noduros şi contorsionat ce putea dăinui veacuri de-a rândul, fie să fie în calea Brevavitului şi să ajungă n'ltar, o tufă rămânând tot verde câteva decenii, pentru a se usca într-o singură dimineaţă, fie să se trezească pulbere învârtejită de suflurile învălmăşite dintr-o zonă-malefică. Şi tot scris era ca Longavitul să spulbere n'ltarii şi ca suflarea firavă a Brevavitului să facă aşchii k'mazii.

Ml'darii nu se puteau feri, ml'darii nu puteau alege... Ml'darii îşi primeau soarta împăcaţi, abia fremătând sub atingerea vânturilor-transformatoare şi mulţumindu-se să călăuzească, de la unul la altul, imagini, senzaţii şi cugetări întreţesute într-o incantaţie feerică, răscolitoare - de bucurie sau

de moarte. Incantaţie pe care orice minte omenească o putea desluşi, căreia îi putea percepe şi pricepe fiecare nuanţă...

Oamenii îi înţelegeau pe ml'dari mai bine decât îşi înţelegeau proprii semeni şi - ca omagiu suprem, botezaseră cu numele copacilor gânditori planeta, cel mai impunător megalopolis al ei şi cel mai strălucitor sector al acestuia - transformând în „u"-uri apostrofurile ce înlocuiau sunete foşninde, de nearticulat.

– Aş vrea să fiu un ml'dar, schimbă Ferl vorba. Să hotărască soarta pentru mine...

– Soarta a hotărât, prostule! se supără Milora. Un băiat care respiră Brevavit la vârsta ta poate prinde chiar şi şaizeci de ani de tinereţe!

– Ce înseamnă şaizeci de ani pe lângă şase sute? suspină Ferl.

– Gândeşte-te bine, îl îmbie Milora. („Sau se îmbie pe ea însăşi?", se întrebă el, visător.) Şaizeci de ani în care o să arăţi ca un zeu!

– Zeii nu sunt nemuritori?!

– Nu confunda şase sute de ani cu nemurirea!

– Nu-i confund cu nemurirea, îi echivalez cu şase vieţi de efemer!

– Şase vieţi! se strâmbă Milora, dispreţuitoare. Mare scofală!

– O să-ţi amintesc vorbele astea peste patruzeci de ani, când o să mori hidoasă ca Enora, urlând şi blestemând ca ea.

Fata îi aruncă o privire cruntă.

– Ascultă, Ferl, spuse, pe cel mai autoritar ton de care se simţea în stare. De când respiri Longavit şi până încep să-ţi apară diformităţile nu trece nici măcar un an. Tu, băiete, la cincisprezece ani s-ar putea să fii cocoşat, sau şchiop, sau şi una şi alta, sau ai putea avea un braţ în plus, sau ţi-ar putea creşte coadă... La cincisprezece ani... înainte ca vreo efemeră sau vreo încă-neafectată să te sărute, să te strângă în braţe, să-ţi spună că te iubeşte... Vrei să arunci tinereţea şi dragostea ca pe nişte otrepe?

– Atunci, fericiţi cei neafectaţi, psalmodie Ferl, împăciuitor.

– Tu crezi ce spui? îl ispiti Milora, cu cea mai nesuferită voce a ei - cea dulceagă, cu inflexiuni insinuante, studiindu-l cu ochi ostentativ inocenţi.

– Nu, recunoscu. Tata şi mama nu sunt fericiţi. Se vede de la o poştă... de fapt, neafectaţii sunt plini de boli, de la treiş'cinci de ani deja nu mai sunt tineri şi, uneori, trăiesc chiar mai puţin decât efemerii..

– Atunci, Ferl, vino cu mine!

– Unde? In calea Brevavitului? Nu ştiu, nu m-am hotărât... Nu ştiu... Habar n-am ce vreau... Nu înţelegi, ce dracu'?!

– Doamne, se sperie Milora, eşti isteric, ai Sindromul Răscrucii!

– Poate, mârâi el. De-aia mă bate gândul să iau transportor orb. întotdeauna sunt destui care fac asta... Cel puţin aşa se pune...

– Ce?! se scandaliză Milora. Eşti iresponsabil! O astfel de alegere nu se lasă la voia întâmplării. îl mânii pe Cel-De-Sus. EL te-a făcut om, nu ml'dar! Nu se dă cu banul când e vorba de viaţă şi de moarte!

– Ba da, spuse sec Ferl. în cărţile tale străvechi nu scrie despre ruleta rusească?... Şi, oricum, e vorba doar de viaţă lungă sau scurtă, de hidoşenie sau de frumuseţe...

– Eşti nerod, concluzionă fata, arborând ceea ce el etichetase de mult drept surâs-nesuferit-de-soră-mai-mare. Mamei şi tatei n-o să le placă ideea ta, nu crezi?

– Nu cred, o contrazise el, mieros. în primul rând, ei nu vor să fiu neafectat - şi transportorul orb exclude varianta asta... în al doilea rând, din punctul ăsta de vedere, legea le interzice amestecul. Alegerea îmi aparţine!

Milora pufni şi se răsuci pe călcâie.

– De ce îmi pierd vremea cu un mucos nebun ca tine? aruncă peste umăr. Şi ieşi la fel de furtunos cum intrase.

Oricine putea închiria un transportor orb. Era suficientă o semnătură pe un contract. Ca viitor efemer, te angajai să lucrezi un an în strip-clubul sau în lupanarul proprietarului. Iar ca viitor longeviv, garantai că-i vei frecventa localul, în exclusivitate, vreme de şase ani.

Ferl semnă contractul cu un cazinou din inima Nultarului aproape în ultima clipă şi căpătă un transportor sferic care se putea opaciza şi etanşeiza complet după ce era programat să se deplaseze, la întâmplare, un anumit timp, pe sol, prin aer şi prin apă, ocolind cu mare precizie orice obstacol şi evitând, cu marja de siguranţă necesară, zonele-malefice sau neatinse - în cele din

urmă fiind strict interzis accesul nehotărâţilor care foloseau astfel de vehicule.

Se îmbarcă grăbit, hotărî, la iuţeală, că era arhisuficientă o hoinăreală de două zile, se cuibări într-unul din cele cinci fotolii rabatabile destinate pasagerilor şi, cu toate că, pentru o clipă, avu certitudinea că săvârşea greşeala vieţii lui, apăsă hotărât tasta pe care scria „gaz soporific - acţiune garantată patruzeci şi opt de ore standard".

Somnul îl cuprinse brusc - şi tot brusc se trezi, având senzaţia că dormise doar câteva secunde, exact în momentul în care sfera se oprea şi hublourile îi redeveneau transparente.

Nedumerit, privi ceasul - şi realiză că ireparabilul se produsese. Hazardul îi hotărâse soarta, în sfera care se dezetanşeizase în momentul opririi se infiltra deja suflarea unuia dintre vânturile-transformatoare...

Tremurând, îşi acoperi ochii cu palmele şi plânse îndelung, plânse după acel ceva, fie el Iqngevitate sau tinereţe, pe care îl pierduse...

într-un târziu, se simţi în stare să afle adevărul. Dar, înainte de a-i cere transportorului să afişeze un hologlob pe care să-şi marcheze poziţia, zări, printr-un hublou, o duzină de arbuşti fructiferi cu roade comestibile, pârguite, îmbietoare, şi, printre ei, parcă stingheră, o tufă de un verde crud... Un n'ltar!

„E mai bine să aflu aşa", chibzui, grăbindu-se să iasă.

Afară, curentul de aer era perceptibil - o adiere caldă, plăcută.

„Ce-mi dăruieşti, Vântule?" întrebă. „Dacă e longevitatea", îşi continuă gândul, ştiind că n'ltarul i-l putea înţelege, „jur că voi lua parte la cercetările bunicii Ushrena. Dacă e tinereţea..., nu pot să jur..., pentru un efemer viaţa e prea scurtă, prea preţioasă... Totuşi, aşa nu se mai poate! Alegerea asta e un coşmar! Trebuie să fie altfel! Trebuie să fie altfel şi pentru voi, ml'darii!"

„Noi nu alegem... Pentru noi trebuie să fie aşa cum ne e dat..."

Ferl tresări. Nu mai... discutase, niciodată, cu nici un fel de ml'dar. Gândul tufei se înfiripa cristalin, albastru, rece, limpede...

Băiatul se cutremură. Comunica cu n'ltarul, era gata să-i asculte incantaţia reluată de acolo de unde el, cu cugetările lui

greoaie, i-o întrerupsese... Incantaţia de bucurie?… Incantaţia de moarte?…

îşi strânse pumnii, îşi închise ochii, îşi goni gândurile - şi primi în schimb cântecul nl'tarului, pe care, pe nesimţite, cu o neomenească detaşare, începu să îl priceapă...